

Del Soft al Hard o la derrota d'Espanya

written by Josep Sort | 15 de novembre de 2016

Aprofito l'avinentsa de l'aparició del meu darrer llibre, que porta per títol *Del Soft al Hard. Catalunya, la Independència i els Afers Exteriors*, i que naturalment us convido a llegir i si s'escau a fer-me arribar els vostres comentaris, per reflexionar sobre els darrers esdeveniments que s'han succeït en la dimensió internacional del procés cap a la Independència de Catalunya.

Bàsicament, aquests darrers esdeveniments es concreten en el fet que Espanya, o si voleu el Govern espanyol -per cert, sabeu que l'acrònim que utilitza la CIA per a referir-s'hi és el de GOS, per *Government of Spain*? i que li escau d'allò més, si no fos que és un atemptat contra l'honor caní- ha reconegut *de facto*, naturalment mai no ho farà *de iure*, el seu total i absolut fracàs en la seva contraofensiva diplomàtica per impedir la promoció de la independència de Catalunya que s'ha fet d'ençà el 2012 sota els mandats dels presidents Mas i Puigdemont, i que s'ha concretat encara més des de l'establiment explícit de la Conselleria d'Afers Exteriors, que literalment ha aixecat ampolles a Espanya, i els ha posat dels nervis. Una conselleria que ja va anunciar que es crearia, si guanyava la presidència, el llavors candidat Artur Mas, l'any 2003! Tretze anys després, feta realitat, i després d'uns pocs mesos de funcionament, el resultat, no cal dir-ho, és excel·lent. Així com també la feina desenvolupada, al llarg dels darrers anys, pel Diplocat, exemple paradigmàtic de diplomàcia pública qu ha anat arreu del món fent actes d'explicació i sensibilització de l'argumentari català pel dret a decidir, havent d'entomar constantment les provocacions de la diplomàcia espanyola, que s'ha comportat ben poc diplomàticament per cert, arribant a fer el ridícul en nombroses ocasions.

El corolari d'aquest fracàs permanent i continu dels espanyols s'ha concretat, lògicament, en el relleu del Ministre de torn, que és la demostració fefaent que Espanya no se n'ha ensortit. En Garcia Margallo, des del primer moment va encapçalar l'ofensiva diplomàtica -lògicament-, però també mediàtica, amb les seves patètiques i siderals declaracions, que volien provocar el pànic dins de Catalunya, i que no han fet més que reforçar l'independentisme transversal, cívic, democràtic i compromès amb el procés.

La caiguda de Garcia Margallo, és en definitiva, i principalment, el fracàs de Rajoy, malgrat que ell continuï en el càrrec, gràcies a la *traïció* dels socialistes. Un Rajoy totalment desprestigiats a la Unió Europea, on no pinta res i on el bandegen quan per exemple Alemanya, França i Itàlia es reuneixen en petit comitè, per desencallar els grans temes. On Itàlia compta amb càrrecs claus al Banc Central Europeu (**Mario Draghi**) o a la Comissió Europea (**Federica Mogherini**), on fins i tot Polònia (**Donald Tusk**) i Holanda (**Jeroen Dijsselbloem**) pesen més que Espanya.

Tanmateix encara hi ha més. Si hi ha una prova encara més convincent de l'obsessió espanyola amb impedir l'èxit diplomàtic català, és la tria del nou titular del Ministeri. Es tracta del fins ara Representant Permanent del Regne d'Espanya davant de la Unió Europea, Alfonso Dastis. És a dir l'antagonista directe del Representant Permanent de Catalunya davant de la Unió Europea, l'Amadeu Altafaj. I és que el nomenament d'Altafaj va exaltar sobremanera Espanya, tant que la va portar al Tribunal Constitucional a fer el paripè. I és que aquesta tria, la del nou ministre, demostra ben a les clares, que els espanyols consideren que el camp de batalla se centrarà al cor de la Unió Europea, i d'on no seran absents temes com les conseqüències del Brexit i Escòcia, per exemple. I el fet que en els propers tant Alemanya com França tindran eleccions, per la qual cosa l'agenda prioritària serà més domèstica que europea. I si tenim present, que Espanya sempre

ha utilitzat aquests dos països com a *primos de Zumosol* per advertir del *perill* que una Catalunya independent quedi fora de la UE, doncs resulta clar que aquest nomenament, que mediàticament ha passat força desapercebut, està tant o més pensat en clau catalana que el propi relleu de l'antecessor.

Per acabar, una Espanya derrotada per la diplomàcia catalana, s'ha vist obligada a canviar de titular d'Afers Exteriors. Paradoxalment, aquesta victòria no ha estat prou esbombada pels mitjans catalans, probablement perquè estan imbuïts del fatalisme dels que pensen que mai acabaran triomfant. Però el fet cert, és que anem pel bon camí. De victòria en victòria, fins a la victòria final. Naturalment.